

2 SÖNDAGEN I ADVENT 1843 AFTONSÅNG

AFTONSÅNGSPREDIKAN PÅ 2. SÖNDAGEN I ADVENT

Hållen i Hernösand 1843.

Hedningarnes Apostel vidrör i dagens Text många ämnen, som kunde förtjena att behjertas af oss Christne; men då vi icke kunna betrakta alla ämnen på en gång; och då Aposteln icke otydligt tillkännagifver, att meningen med hans ord ifrån 9 till och med 12 versen går ut på att visa huruledes Christus var kommen att regera öfver Hedningarna; så kunna vi taga oss deraf anledning att betrakta och eftersinna: Huru Christus regerar öfver Hedningarna genom Christendomen

1: mo sådan den nu är; 2: o sådan den borde vara.

Vår första föresatts var, som sades, att betrakta, huru Christus regerar öfver hedningarna genom Christendomen sådan den nu är. Den första frågan blir alltså denna: Hurudan är Christendomen nu? och häraf följer åter den andra frågan: Har väl Christendomen någonsin varit annorlunda än den nu är? Eller med andra ord: Har det väl någonsin förut funnits bättre Christna än nu? Och då vi våga besvara denna sista fråga med ja! ha vi med detsamma medgifvit att nu tidens Christendom icke är den rätta, eller: den är icke så, som den borde vara.

För att nu bevisa, att Christendomen nu är annorlunda än förr; måste vi draga oss tillbaka till tidens början, och draga oss till minnes, hurudan Christendomen var i sin början.

Om vi nu läsa nya Testamentet, och i synnerhet Apostlagerningarne så finna vi, att de, som först antogo Christendomen, voro fattigt folk, som inte hade några stora förmåner att vänta här i verlden. Apostlarne sjelfva, som predikade den Christna läran, hade varit fiskare och tullbetjenter. Apostelen Paulus var den enda, som var lärd; men han föraktade lärdomen och sade sig icke vilja veta af annat än Jesum Christum och honom korsfästan.

Betrakte vi nu denna lilla hop, som bekände sig till Christna läran; så finna vi, att de föraktade verlden och de ting, som i verlden äro. Ingen ibland dem var rik, och var det någon, som hade förmögenhet; så delte han mest sin förmögenhet till de fattiga. Deras förnämsta glädje var, att tala och få höra talas om Jesum af Nazaret och honom korsfästan. Deras förnämsta ära var martyrdöden, eller den lyckan att få dö på korset eller på stupstocken för Jesu Christi skull. Och så stor magt hade Frälsaren fått öfver deras hjertan genom Christendomen att ingenting i verlden kunde förmå dem, att öfvergifva eller förneka honom; ingenting i verlden kunde förmå dem att begå ett brott eller tänka, tala eller göra någonting, som var stridande emot hans vilja. Ingenting fruktade de mindre än döden, och så säkra voro de på sin salighet, att de gingo med glädje till afrättsplatsen, och tackade Gud, att de voro värdige att få lida smälek för Jesu Christi skull; och var det någon som af fruktan för döden flydde undan, eller kastade en näfva rökelse på afgudens altare, för att dermed frälsa sitt lif, en sådan fick på lång tid icke komma in bland de Christnas församling. Han blef ansedd med afsky och förakt; han måste stå utan för dörren och gråta och be dem, som gingo in i kyrkan, att de skulle

2 SÖNDAGEN I ADVENT 1843 AFTONSÅNG

bedja Gud om nåd för honom. Så stor magt hade Frälsaren fått öfver deras hjertan, och vi hafva der ett exempel på, huru Christus regerade öfver hedningarne genom Christendomen sådan den då var.

Vi skulle nu också se till, huru Christus regerar öfver hedningarna genom Christendomen, sådan den nu är. Men om vi jämföra den Christendom, som då var, och den Christendom som nu är; så fruktar jag att vi blifva utan Christendom. Ty säkert måste Christendomen den tiden hafva varit någonting annat än den nu är, efter vi finna så mycken olikhet i deras och vår vandel. Visserligen finns det äfven nu en slags Christendom, en död bokstafstro; det finns en hop af döpta hedningar, som gå i kyrkan, och anamma nattvarden, en eller par gånger om året; och dessa döpta hedningar tyckas verkligen tro, att de der dopet och Nattvardsgåendet och de Öfriga kyrkobruken skola betyda något. Det finns också andra, som ifra för Christendomen sådan den nu är; emedan den kan passa till en bom eller hållhake för de råa massorna, att de icke må bryta löst och rusa åstad i passionernas vilda yra, lik en blodström öfver jorden.

Ty det har verkligen händt och kan hända ännu en gång, att, då några utskickade svartandar ifrån afgrunden, kunnat inbilla människorna, att Bibeln och allt hvad der står är bara fabler och Prestlögner; så har människorna blifvit så vilda, att de slagtat hvarandra som kreatur. Tag bort bommen eller hållhaken, som håller människorna inom skrankorna af det menliga; tag bort den allmänna bokstafstron, eller den yttre bekännelsen, (fastän den icke annat är, än ett menande, ett för sannt hållande, en död bokstaf, som somliga stafva förut och andra stafva efter, att det nemligen skall finnas en Gud, och ett lif efter detta, ett ansvar och redogörelse) tag bort den bokstafven, och du skall få se, att människorna rasa löst på hvarandra; Du skall få se huru djefvulen börjar grassera bland människorna midt på ljusa dagen.

Men vi böra ändå tacka Gud för den visserligen oförtjenta nåden, att vi ännu få hafva den döda Bokstafven qvar; ty vore icke den; så skulle väl snart äfven sista skenet af Christendomen försvinna och dö bort. Under den Bokstafven kan möjligen någon gnista af lif finnas här och der. Men det värsta är, att Bokstafven dödar; den dödar lifvet. Ty om det också möjligen låter säga sig, att Christus regerar öfver hedningarne genom Christendomen, sådan den nu är; så är det likväl klart, att Christus icke har någon magt öfver hedningarnas hjertan; så länge som Christendomen är död, d.v.s. utan lif, utan värma, ett skal utan kärna.

Det är skrivit i Profetens Bok; det är skrivit om Christus, att konungarne skola vandra i skenet af Hans herrlighet, och så länge som Konungarne äro Christligt sinnade, och söka med sitt exempel att befordra den lefvande Christendomen; så länge kan man säga, att de vandra i skenet af Herrans Herrlighet; ty ingen är bättre undersåte än en sann Christen; ingen ställer varmare förböner för Konungen, än en Christen. Men om de styrande betrakta Christendomen som ett medel att hålla styr på massorna, då bedraga de sig, då börja thronerna att svigta. Då kommer den döda Bokstafven, som en knut på människornas samveten. Den döda bokstafven är

2 SÖNDAGEN I ADVENT 1843 AFTONSÅNG

liksom ett utanlås, som man vill sätta på fårahuset, för att stänga ut Ulfvarna, som tjuta der utanföre. Om man med den döda bokstafs tron söker omkringgärda och omkringskansa Christendomen för fritänkeriet, hvar skola då de rätta herdarne slippa in i fårahuset. Finns det någon rättsinnig herde som tycker, att det är synd om fårena, som måste försmägta i den döda bokstafvens qualmiga liklukt, och skulle han vilja skaffa dem någon andelig föda till förfriskning för deras nådehungrande själar; så måste han, tryckt af de döda bokstafs formerna, endast varna fåren under förtäckta ord; annars blir han snart sjelf insperrad uti samma jernstyfva bokstafs fjettrar, hvaruti man velat spärra sjelfva Christendomen.

Hvarifrån skall då lifvet komma i Christendomen? Det är klart, att der den rätta Christendomen är, der är lif, der är frihet. Den låter icke fjettra sig af döda och stela bokstafs gårdar. Den vill lefva i frihet. Och om det låter säga sig, att Christus regerar öfver Hedningarna genom Christendomen sådan den nu är, så låter det likväl icke säga sig, att Christus har någon magt öfver hedningarnes hjertan genom en död bokstafstro eller mun tro; ty meningen med Christi regering öfver hedningarna är en lefvande Christendom, icke någon död bokstaf eller utanläxa; icke ett menande eller förmodande, att man efter en flärdfull och lättsinnig, kanske ofta lastbar, men för verdens ögon ärbar eller skenhelig vandel, skall få stiga in i himmelriket.

Meningen med Christi regering öfver hedningarne är, att Han skall få magt öfver sjelfva hjertat, genom kärleken och den tvingande nåden, och att människan genom detta nådens och kärlekens jernris (hvarmed han tuktar hedningarne) skall känna sig lycklig, glad, stark och salig redan här i tiden.

Men huru och på hvad sätt skall det bli mera lif och värme i Christendomen, om man med den döda, stela och jernhårda bokstafstron, vill sätta bommar och lås för fårahuset, och der instänga icke allenast de arma fåren, utan äfven bockar och getter, ja! till och med hundar och svin. Huru måste icke de arma fåren förtrampas och förtryckas i trängseln af så olikartade djur. Om en rättsinnig herde vill komma med sådan föda, som passar för fåren; så blir han nedsmutsad af de andra djuren; ty den föda han bjuder dem kunna de icke fördraga, de spy opp den genast. Icke heller kunna fåren vara belåtna med den föda, som svinaherdar gifva åt hundar och svin. Derföre bort med tvånget! Låt Christendomen bli fri; så får den lif. Låt fåren få sådana herdar, som icke blott klippa dem och mjölka dem, utan äfven bespisar dem med eviga lifsens ord; då får Christendomen lif; då får Christus magt öfver människornas hjertan och icke blott över kropparne genom en tom och död bokstafstro, d.v.s. genom Christendomen sådan den nu är.

Vi hafva nu försökt att beskrifva, huru Christus regerar öfver hedningarna genom Christendomen sådan den nu är; nu skulle vi också försöka att visa huru Han regerar öfver hedningarne genom Christendomen sådan den borde vara. Men som det är svårt att visa huru Christendomen borde vara; så måste vi åtnöja oss med att visa huru människorna borde vara och kunde vara, om Christendomen vore lefvande och klar; ty Christendomen sjelf står inte att beskrifva med ord den måste kännas; den måste smakas; den måste erfaras.

2 SÖNDAGEN I ADVENT 1843 AFTONSÅNG

Tänk om nu en sådan tid kunde inträffa; att vi blefve tvungne att afsvärja oss Christendomen, antingen för det vi icke hafva någon Christendom, eller också för det vi hafva den så usel och så andefattig som den är. Om, säger jag, vi blefve tvungne att antingen afsvärja oss Christendomen, eller också att gå till döden och blöda på stupstocken för Christendomen; hvilketdera skulle vi då göra? Antigen afsvärja eller blöda; Ett af de tu, och intet val emellan, intet besinnande vidare; ett af de tu; hvad skulle vi göra? Jag frågar bara för ros skull, utan afseende på hvad, som kunde hända, eller möjligen kan hända. Hvad skulle vi göra? Jag frågar, huru mången det vore ibland oss, som hade så stark tro på Gud, och så pass lefvande kärlek till Frälsaren, att han skulle hafva lust att gå till döden för sin tro, för Christendomen, och ändå vara glad? Om det vore någon, som hade lust att slita sig lös ifrån gråtande makars och barns armar, och stiga opp på bålet, eller låta sarga sig der i deras åsyn för Jesu Christi skull?

Kanske då först, skulle vi få se, huru det står till med vår Christendom. Kanske då först skulle vi se, huru människan se ut invertes. Kanske då först skulle vi få se, huru många hjertans tankar blefve uppenbarade i afseende på Frälsaren och Christendomen. Men jag tar till baks mina ord jag har redan sagt för mycket det var bara en skymt af den rätta Christendomen, som jag ville visa Eder. Det var kanske för hårdt, eller rättare för mycket begärt af vår tid, som kallar sig den upplysta att fordra en sådan uppoffring för Christendomen. Jag ville inte önska, att någon ibland oss skulle ställas på ett sådant prof och jag tackar min Gud, att han är så nådig, att han inte ställer oss och vår svaga tro på sådana prof; fastän jag för min del vet verkligen icke, hvilketdera, som vore nyttigare för oss och våra barn, antingen att blöda eller icke blöda för Jesu Christi skull.

Men vi gå nu till andra ämnen, och, om I tillåten mig, vill jag framställa en annan fråga: Huru mången är det ibland oss, som har lust att öfvergifva sina gamla syndavanor, till ex. otukten, som har blifvit så rådande ibland människors barn, att det nu mera icke anses för någon skam eller vanära att förföra och förnedra och vara förnedrad; ett brott, hvaraf endast följderna bli synliga för världen, de olyckliga, vanvårdade, faderlösa barnen; men sjelfva gerningen, den må vara synlig eller icke, står med outplånlig stålskrift skrifven bland blodskulderna i skuldregistret eller förbannelserna, hädelserna och de ohyggliga skränen på gatorna i det andeliga Sodom och det andeliga Gomorrha af ursinniga, medvetlösa krypande eller daggande djur i människogestalt; midt för portarna af helgedomen, under murarne af Templet, står den handskrift skrifven i blod, som anklagar och vittnar, att Christendomen är föraktad och förtrampad i upplysningens tidehvarf.

Är detta Christendom eller hedendom? och om sådana gerningar, som nyss nämndes, höra till upplysningen, då tillstår jag uppriktigt, att i Barbarernas land der ingen sol skiner om dagen der endast månen sprider sitt matta sken, och endast norrskenen visar den ensamme vandraren vägen; der finnes åtminstone, mera dygd och enfald i seder än här i upplysningens land.

Christne! skall jag ännu beskriva för Eder hurudan Christendomen är, och hurudan den borde vara i ett land och i en stad, som har så mycken

2 SÖNDAGEN I ADVENT 1843 AFTONSÅNG

anledning till väckelse och besinning? Skall jag, med den ringa erfarenhet jag eger i den saken, tala om för Eder, huruledes Christendomen består, icke i dans och lek, icke i verldsliga nöjen och spel, icke i silke och siden vid sidan af tiggare trasor, icke i skyhöga slott vid sidan af tiggare kojor; icke heller i den så högt beprisade dygden, som annars är så älskvärd och eftersträfvad, om den bara funnes till; utan Christendomen den sanna, äkta, rena Christendomen består i om I viljen veta det den består i förnedring!

Förstån mig rätt! jag sade, att den sanna, äkta och rena Christendomen består i förnedring; ty innan en människa kan blifva upphöjd till en Christen, måste hon först och framför allt vara förnedrad i Guds ögon, i sina egna ögon, i hela verldens ögon. Vår Frälsare var också förnedrad, innan han blef upphöjd fast i annan mening, än vi hör tala. Jag måste alltid krypa innan jag kan gå. Jag måste bli förnedrad, innan jag kan blifva upphöjd. Men att komma till en sådan förnedring, går icke alltid så lätt. Det ligger i människans natur någonting motbudande, som strider emot en sådan förnedring. Man tror sig vara, man bjuder till att vara, man sträfvar att vara åtminstone någorlunda jemngod med andra, och i synnerhet om man, efter en någorlunda god uppfostran, smickrar sig med den ljufva inbillningen, att man är dygdig, och borde kunna vara dygdig, och att man i och för denna dygd borde stå i någon nåd hos Gud; då är det bra svårt att bli förnedrad. Om nu så skulle hända, att Gud låter en sådan dygderik människa falla ja! falla djupt, som till ex. händelsen var med Petrus, som måste gå ut i förstugan och skämmas för sin dygd, eller med qvinnan i den dygdesamma Phariseern Simons hus, som måste stå bakom Frälsarens fötter och skämmas offentligt för hela velden för sin odygd; då säger jag, om det skulle hända, att en sådan människa blir slagen, antingen af ett djupare fall eller af en svår motgång eller af ett blixtrande nådeord, som faller djupare in i själen; då säger jag är det en möjlighet att bli förnedrad; och endast då är det en möjlighet för Frälsaren att få magt öfver syndarens eller synderskans hjerta, och på det sättet, genom Christendomen regera enväldigt; ty det vill han: Han vill regera alldeles enväldigt öfver hedningarnes hjertan: Han tål inga medregenter.

Nu är det klart af sakens natur, att en människa, som känner sig på en gång slagen och förnedrad, måste se sig om efter hjälp; hon måste vältra sig i stoftet, och vrida sig som en mask. Hon måste under vändan och födsloarbetet gripa efter något stöd. Hon måste skatta sig lycklig, om hon med Petrus kan slippa uti förstugan och gråta ut. Hon måste skatta sig lycklig, om hon, genom folkträngseln, kan tränga sig fram, och komma Frälsaren så nära, att hon får taga på hans klädesfäll. Ja! hon måste skatta sig oändeligen lycklig om hon kan få den nåden, att stå och skämmas offentligen för hela verlden, bakom Frälsarens fötter; och tårarna, som falla på dessa heliga fötter, dem måste hon torka bort med sitt hufvudhår; ty hon vet väl, att det är oanständigt, ja, att det är ovärdigt för henne att stå så nära den heliga mannen.

Men hon kan icke, hon vill icke, hon förmår icke låta bli att gråta, och därför gråter hon, och torkar bort tårarna med sitt hufvudhår, att icke något märke af hennes syndasmittade tårar må lemnas kvar.

2 SÖNDAGEN I ADVENT 1843 AFTONSÅNG

Nu anmärka världens barn, som tycka det vara så oförklarligt och besynnerligt, att Frälsaren kan få en sådan magt öfver menniskohjertat, att han kan tvinga dem, som blifvit rörde af den förekommande nåden, han kan tvinga dem att gråta när han vill, han kan tvinga dem att blöda för Christendomen när han vill; han kan tvinga dem att gå i elden för sin skull, ja han kan tvinga dem att hoppa af glädje midt under gråtandet. Världens barn sade jag, göra den anmärkningen, att det är besynnerligt huru Jesus af Nazaret, som anses för en så stor Lärare och Profet; huru kan han tåla en så otäck och otucktig qvinna handtera sig på det viset. Eller med andra ord: världens barn kunna icke begripa, huru det kommer till, att Frälsaren icke gör någon åtskillnad på dygdiga och odygdiga menniskor. Det förefaller dem besynnerligt, att han är lika nådig emot äktenskapsbryterskan och emot sjelfva Röfvaren på korset, som han är nådig emot den rika och förnäma ynglingen, som frågar honom om råd i afseende på sin salighet, hvaraf nödvändigt måste hända, att den största bof kommer att stå i bredd med den dygdigaste menniska på jorden, och att Frälsaren således icke gör något afseende på den så högt beprisade dygden. Ja! så är det inför Christi domstol. Så är hans behagliga vilja, outgrundelig i råd och magt.

Men bevare oss Gud från den tanken, att vi skulle deraf taga oss anledning, att lefva som kreatur, i den förmodan att vi med några tillgjorda snyftningar på sotesängen, eller genom att bigta oss, skulle vara färdiga och välberedda att stiga in i himmelriket. Ty fastän mången brottsling går nöjd och glad till döden i sitt fulla medvetande af Frälsarens nåd; och mången, som tyckt sig lefva dygdigt i världen, och har haft den tanken om sig att han borde blifva salig; börjar då först, när det gäller, när han känner, att det icke hjälper mera att spjerna emot döden, då först börjar han tvifla på sin salighet; så böra vi derföre icke taga oss anledning deraf, att tänka så: hvad hjälper nu att vara dygdig. Det gäller ingenting inför honom. Det är ju då så godt att vara brottslig. Nej, min vän! är du dygdig, så är det bra, är du och icke dygdig, så är det icke bra, men hvilketdera fallet som häldst, så är du brottslig; d.v.s det finns ingen dygd; det finns bara nåd; och det är nåden, som skall tvinga dig, att bli dygdig.

Och nu Chr. Åh; Nu har jag sagt min mening om Christi regering genom Christendomen, sådan den är, och sådan den borde vara; Det kommer endast derpå an, om I fattat min mening rätt. Men tron I, att om Frälsaren skulle få sådan magt öfver mennisko hjertat, som han fått öfver de första Christna, eller öfver några få, fast obemärkte och föraktade, i hela Christenheten här och der kringspredde, vänner i Jesu Christo tron I, att, om Christendomen nu här ibland oss vore så, som den borde vara Tron I då, att världen skulle se ut, som den nu ser ut? Tron I, att man då skulle se gråtande och tiggande barn, som icke veta hvad deras föräldrar heta? Tron I, att man då skulle höra det ohyggliga skrålet af rusiga vanvettingar, som vanka af och an på gatorna, tjutande som ulfvar om nätterna? Eller de rysliga ederna, förbannelserna, hädelserna. Nej! platt intet. Ty besinnen blott hvad verkan religionen d.v.s. Christendomen har, när den får intrång och verka fritt i menniskohjertat. Der är intet menande; intet medgifvande, eller förmodande om och kanske eller kan hända, att, om man är dygdig, så blir man väl salig; hvilket menande

2 SÖNDAGEN I ADVENT 1843 AFTONSÅNG

slutligen upplöser sig i det grufligaste tviflet och fasa, för döden när det gäller, och när det redan är för sent att arbeta sig igenom tviflet, våndan och födsloarbetet, till ljus och klarhet, till fullkomligt medvetande af nåden; Och hvad kan man väl hysa för tankar om en själ, som sjunker in i evigheten i detta halfmedvetlösa tillstånd, utan visshet, utan lif. Det blir liksom ett öfverlåtande på måfå till en oviss framtid. Det blir som en slump, om man blir salig eller intet.

Det är förskräckligt, att på detta sätt öfverlämna hela sin själ, hela sitt lif och hela sin ande åt en oviss framtid.

—

Originaltidskriften: Ens Ropandes Röst i Öknen av L. L. Læstadius